

DARIO
CORRENTI
HEM WEE
NAAR
BILIED

Vertaling Edwin Krijgsman

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Dario Correnti
Oorspronkelijke titel: *Nostalgia del sangue*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 Edwin Krijgsman
Omslagontwerp: twelph.com
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0161 6
ISBN 978 94 027 5589 3 (e-book)

NUR 332
Eerste druk augustus 2018

Originele uitgave verschenen in Italië bij Giunti Editore in 2017.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

9 december

‘Ik wil *mínstens* vijfduizend tekens,’ zegt Besana terwijl hij de ruitenwissers aanzet.

Ondertussen merkt hij dat het geen water is wat er over de voorruit stroomt. Ook omdat het helemaal niet stroomt, aan de randen heeft zich al een witte laag gevormd. Sneeuw, *dát* mankeerde er nog maar aan. Hij zet de richtingaanwijzer aan en gaat naar de rechterrijbaan, dat artikel schrijft hij wel in een wegrerestaurant. Hij kan het zich niet permitteren om juist vanavond vast te komen zitten op de ringweg van Milaan.

‘Vertrouw me nou maar, verdomme,’ voegt hij er, nog steeds hands-free pratend, aan toe. Zonder goed te weten of dat verdomme, zo hartgrondig uitgesproken, gericht is aan de vrachtauto die hem zojuist heeft afgesneden, of aan zijn redactiechef, die altijd moeilijk doet, alsof hij het papier uit eigen zak moet betalen.

Vervolgens valt de lijn weg. De accu is leeg. Hij heeft de oplader voor in de auto weer eens een keer vergeten.

Hij parkeert zijn auto en stapt snel uit, waarna hij het portier dichtsmijt. Een beetje voorovergebogen lopend en met zijn rugzak boven zijn hoofd om zich te beschutten komt hij bij de ingang van het wegrerestaurant aan.

‘Pokkenweer, hè?’ zegt het meisje achter de kassa.

Voor het eerst in minstens tien uur ziet hij weer eens iets aantrekkelijks. Daar was hij echt aan toe.

Hij loopt op haar af met die typische licht schommelende tred van hem. Het is hem nooit gelukt om beter te lopen, zelfs als hij nuchter is lijkt hij dronken.

‘Kan ik hier blijven slapen?’ zegt hij met een glimlach. Het meisje verveelt zich duidelijk, waarom zou hij haar niet een beetje het hof maken. Ook omdat hij haar om een gunst wil vragen: hij moet zijn mobiel-tje opladen, en wel meteen.

‘Ik ben om acht uur klaar met werken. U kunt het aan mijn collega vragen.’ Ze glimlacht, ze speelt het spelletje mee.

Nadat zij hem twee pakjes sigaretten heeft gegeven, helpt ze hem ook nog bij het kiezen van een broodje.

‘Bresaola? Ik? Hou op, zeg. Ik heb echt trek, effe serieus,’ zegt hij, terwijl hij naar een broodje met spek en brie wijst. ‘En een glas bier, om te beginnen.’

Hij begrijpt niet dat hij nog zo’n trek heeft na al het afschuwelijke dat hij heeft gezien, een tafereel waarvan de helft van de journalisten over zijn nek zou zijn gegaan, zelfs als het alleen maar een foto was geweest.

Hij kiest een tafeltje achterin, vanwaar hij de snelweg kan zien. Inmiddels sneeuwt het niet alleen, maar is het ook donker geworden; als het niet zo’n desolate plek was geweest, zou hij bijna denken dat hij zich in een *Les Pieds dans l’Eau*-restaurant bevond.

‘Ik maak hem effe warm en kom hem wel brengen,’ roept het meisje naar hem. De ruimte is groot maar verder helemaal verlaten. Aangezien er niemand is, kan zijn nieuwe vriendin vanavond doen alsof ze een restaurantmanager is. Wie weet is dat wel haar grote droom.

In ieder geval is nu het moment gekomen om haar die kleine gunst te vragen vanwege zijn mobieltje.

‘Dank, u bent een schat. Zou u me een plezier kunnen doen, nu ik er toch ben?’

Ze glimlacht terwijl ze het kartonnen bord met het broodje in de hand heeft.

‘Als u me maar niet vraagt of u hier mag roken,’ antwoordt ze als ze de iPad voor hem en de gedoofde sigaret in zijn mond ziet.

Besana schudt nee en legt uit wat het probleem is, en vertelt er ook nog bij dat hij absoluut zijn baas moet bellen omdat hij met een heel belangrijk artikel bezig is.

‘Een moord?’ Het meisje blijft met haar mobieltje in de hand stokstijf staan.

‘Huuiveringwekkend,’ voegt hij eraan toe.

Met een vriendelijk knikje maakt Besana haar duidelijk dat hij bereid is een tipje van de sluier op te lichten, als zij tenminste bereid is om als de donder een stopcontact voor hem te zoeken.

‘O, ja, natuurlijk, sorry,’ zegt ze. En ze doet wat haar is gevraagd.

Een minuut later is ze terug, met een biertje van het huis. Er wordt toch niet gecontroleerd hoeveel drank ze uitschenkt. Ze heeft al precies begrepen met wat voor type ze van doen heeft. Ze strijden met gelijke wapens.

‘Wat vriendelijk,’ merkt Besana op. ‘Precies wat ik nodig had. Hoe wist je dat ik zo beter kan schrijven?’

Het meisje, duidelijk een pienter type, glimlacht tevreden en komt bij hem aan het tafeltje zitten. Maar precies op dat moment gaat zijn telefoon.

Besana staat snel op en rent naar de ruimte achter de kassa. Daar mag hij eigenlijk niet komen, maar hij lost het op met een knipoog. Zijn vriendin heeft zich trouwens alweer bij hem gevoegd om mee te luisteren. Ze vindt het helemaal te gek om hem met zijn baas te horen praten.

‘Vijfduizend, punt uit,’ zegt Besana. ‘Ik doe dit werk al dertig jaar, en zoiets heb ik nog nooit gezien. De politie denkt aan een satanssekte, om je een idee te geven. Mijn mobieltje is bijna leeg, dus ik zal het kort houden: ze hebben haar ingewanden eruit gehaald, en op honderden meters afstand van de plek hebben ze een stuk van haar kuit gevonden. Zesduizend, perfect. Maar ik moet het in een wegrestaurant schrijven, dus wacht zo lang mogelijk met afsluiten. Ik weet dat dat geen probleem is, ik weet het.’

Het meisje kijkt als gehypnotiseerd naar hem, ze is bereid om hem de hele avond van bier te voorzien. Het is niet waar dat ze om acht uur afgelost gaat worden.

10 december

De volgende dag is de sfeer op de redactie verre van goed. Voordat de vergadering begint, geeft de hoofdredacteur de chef van de misdaadredactie een uitbrander omdat hij een zo opzienbarende zaak heeft toevertrouwd 'aan die zeikerd van een Besana', die alleen maar wacht om met pensioen te kunnen, in plaats van aan Luca Milesi, de nieuwe sterreporter.

'Milesi was gisteren in Rome, als gast in een tv-programma,' antwoordt de chef. 'Ik moest iemand ter plekke sturen.'

'Maar nu komen we nooit meer van hem af,' zegt de hoofdredacteur zwaar geërgerd. 'Je weet hoe koppig die vent is. Hij gaat vast zeggen dat die zaak inmiddels van hem is.'

Om één uur, als de vergadering is afgelopen, wacht de redactiechef de volgende ergernis. Als hij teruggaat naar zijn werkplek, treft hij daar Ilaria Piatti aan, die hem wil spreken. Op een gegeven moment zal iemand tegen haar moeten zeggen dat er bij de krant geen plek voor haar is. Het zijn moeilijke tijden, er vallen ontslagen en er is gedonder met de vakbonden, dat arme kind heeft op het verkeerde moment stage gelopen.

Hij groet haar en kijkt haar aan. Het moet gezegd, ze maakt het zichzelf ook wel moeilijk. Iedere keer als ze zich op de redactie vertoont, heeft ze zich vreselijk uitgedost, en vandaag is ze ook nog kletsnat. Goed, het sneeuwt hard, maar ze had toch een paraplu mee kunnen nemen? Maar nee, zij heeft gemeend een regenjas en rubberlaarzen te moeten aantrekken, alsof de redactie een rivier is waar ze doorheen moet waden.

'Dag, Roberto, heb je even voor me?'

'Het is vreselijk druk vandaag. Ik heb een beetje haast.'

'Nee, maar luister, ik...'

De redactiechef sluit even zijn ogen. Nee, alsjeblieft, niet vragen of we hier een plekje voor je hebben. Vraag het me niet nú.

‘Luister, ik moet... ik moet met Besana praten. Ik heb zijn stuk gelezen, weet je... en ik heb misschien een aanwijzing voor hem.’

‘Een aanwijzing? Jij?’

Ilaria houdt haar adem in. Arm kind, bij het minste of geringste raakt ze overstuur. Het is eigenlijk een beetje grappig. Zes maanden lang heeft ze zich, als het allemaal goed ging, beziggehouden met verkeersongelukken. Meer kon ze emotioneel niet aan. En anders fotobijschriften en kaartjes, of de redactionele kaders.

‘Nee, ik bedoel... Nou ja, ik denk dat het misschien... Kortom, ik heb één en één bij elkaar opgeteld en dus...’

‘En dus?’

Ze is langzaam, Ilaria. Vooral als je weinig tijd hebt. Ze draait altijd een beetje neurotisch heen om wat ze wil zeggen. Ze is niet in staat om in twee seconden een voorstel te doen, zoals zou moeten. Snel, rechttoe rechtaan, simpel. Denkt ze dat ze een psycholoog tegenover zich heeft?

‘En... dus...’ stamelt ze, steeds banger, ‘en dus... Nou, ik denk dat het wel eens een seriemoordenaar zou kunnen zijn.’

De redactiechef barst in lachen uit. Het moet niet gekker worden. Genoeg, hij heeft meer te doen.

‘Vertel dat maar aan Besana,’ antwoordt hij haar.

‘Precies,’ zegt zij. ‘Heb jij misschien zijn mobiele nummer?’

Tien minuten om het nummer van Besana te vragen? Die gaat haar natuurlijk ook in haar gezicht uitlachen. En dan vinden dat soort figuren het ook nog gek als ze niet worden aangenomen.

‘Vraag het maar aan de redactieassistente.’

‘Oké, bedankt, bedankt.’

Bedankt waarvoor? Niemand gaat haar ook maar één zin laten schrijven over deze moordzaak, wat denkt ze wel. Maar het belangrijkste is dat ze verdwijnt. En het liefst zo snel mogelijk.

11 december

Ondanks de sneeuw zit Besana alweer in de auto. Hij moet absoluut terug naar Bottanuco om nog een keer met de rechercheurs te praten. De berichtgeving op de televisie is al losgebarsten en Milesi probeert van alles om de zaak van hem af te pikken. Maar dit verhaal is voor hem, sorry hoor. Misschien is het zijn laatste, maar hij is wel van hem.

Zijn mobiel gaat, het is een nummer dat hij niet heeft opgeslagen en wantrouwig kijkt Besana naar het display.

‘Ja, hallo?’

‘Goeienavond, *dottor* Besana, het spijt me dat ik u stoor, u spreekt met Ilaria. Ilaria Piatti.’

‘Het is nog dag,’ antwoordt Marco droogjes.

‘Ah, ja. Natuurlijk, sorry. Goiedag.’

‘La Piattola,’ zo noemen ze haar op de redactie, de Tuthola. Degenen die het over haar hebben dan, de rest noemt haar helemaal niet. Het is inderdaad een tuthola. Wat moet zij van hem?

‘Zegt u het maar.’

‘Nou, ik zou... ik zou u graag willen spreken.’

‘Zegt u het maar,’ herhaalt hij.

Wat praat ze toch altijd moeizaam, ze komt nooit tot de kern van de zaak.

‘Het is nogal ingewikkeld, zouden we samen ergens koffie kunnen gaan drinken?’

‘Ik kan nu niet, ik ben op weg naar Bergamo. Maar ik luister. Als u het kort kunt houden, hè. Ik zit in de auto. Laten we zeggen dat u vijftig tekens tot uw beschikking heeft. Inclusief de spaties.’

‘Goed... Nou... Ik denk dat de dader een seriemoordenaar is.’ Het komt er in één adem uit.

Besana barst in lachen uit. ‘Ik schat dat het er zestig of zeventig zijn.’

U had zowel “goed” als “nou” rustig kunnen weglaten. Wilt u het vak nou leren of niet?’

‘Natuurlijk, natuurlijk. Dank u.’

Stilte. Ilaria wacht duidelijk op een reactie.

‘En waarom denkt u dat het een seriemoordenaar is? Omdat hij het lichaam zo toegetakeld heeft? De politie denkt, op dit moment, aan een satanssekte. Juist vanwege die ingewanden die eruit hingen en het stuk kuit dat in het bos lag. Maar het is veel te vroeg om al iets te kunnen zeggen.’

‘Dat weet ik, dat weet ik, maar...’ zegt zij volhardend, ‘maar door de beschrijving van de plaats delict denk ik...’

‘Mevrouw Piatti, ik vind het echt geweldig dat deze zaak uw interesse heeft gewekt, maar we zitten niet samen naar een aflevering van *Criminal Minds* te kijken,’ onderbreekt Besana haar abrupt. Oké, ze is twintig en een stagiaire die binnenkort het veld moet ruimen, maar daar kan hij niets aan doen. Ook hij zal binnenkort het veld moeten ruimen, wel beschouwd.

‘Zijn er toevallig spelden aangetroffen?’

Besana remt abrupt. Een idioot in een SUV is hem rechts voorbijgegaan zonder richting aan te geven.

‘Spelden? Niet dat ik weet,’ antwoordt hij.

‘Zat zijn mond vol met aarde?’

‘Volgens mij niet,’ antwoordt Besana.

‘Jammer,’ zegt Ilaria, ‘anders was het helemaal hetzelfde geweest. Zelfs de datum: 8 december.’

‘Hetzelfde als wat?’ vraagt Besana nieuwsgierig.

‘Als een andere misdaad,’ antwoordt Ilaria, eindelijk kernachtig.

‘En welke?’

‘Een zaak uit de negentiende eeuw,’ zegt zij zachtjes.

Besana schudt zijn hoofd. Komt ze aanzetten met een zaak uit de negentiende eeuw. Wat een geduld moet een mens toch ook hebben.

‘Goed, mevrouw Piatti, ik dank u hartelijk voor dit gesprek. Nu moet ik echt ophangen. Ik ga tanken. Sterkte met alles.’

‘Duimen. Ik bedoel, laten we het hopen,’ antwoordt zij vriendelijk.

Glimlachend neemt Besana de afslag. Ook hij hoopt: dat hij zijn favoriete serveerster weer in het wegrestaurant zal aantreffen. Wie weet.

11 december

Voordat hij naar het hoofdbureau van politie in Bergamo gaat, moet hij eerst nog even naar Bonate Sotto. Om Rosa, de zus van zijn vrouw, gedag te zeggen. Niet dat hij nu zo dol op haar is, maar haar man werkt bij de recherche. Giorgio is een slimme gozer en zou hem misschien wel kunnen helpen.

Iedere keer dat hij door bepaalde plaatsjes rijdt, krijgt hij een wee gevoel in zijn maag. Hij ervaart ze bijna als claustrofobisch. Daar heeft hij heel wat keren ruzie over gemaakt met Marina, voordat ze hem verliet. Zij wilde niet in Milaan wonen, en hij zag zichzelf niet in een vrijstaand huis met twee verdiepingen en een tuintje. Uiteindelijk was Marina zich prima thuis gaan voelen in Milaan. Als hij naar haar had geluisterd en ze naar de provincie waren verhuisd, was ze misschien niet verliefd geworden op een jonge medewerker van de fiscale recherche. Die haar pas echt liet kennismaken met het stadsleven.

Het is nog niet zo makkelijk om het huis van Rosa te vinden, te midden van twintig volkomen identieke huizen. Misschien kan hij haar maar beter even bellen.

‘Hé, Marco! Wat doe jij hier voor de deur? Ik kan je door het raam zien.’

‘Echt? En ik dacht nog wel dat ik in de verkeerde straat zat. Zet je een kopje koffie voor me?’

Besana parkeert zijn auto. Het is opnieuw gaan sneeuwen en snel rent hij het hekje door. Hij stampet met zijn voeten op de mat waar WELCOME op staat.

Rosa omhelst hem en strijkt vervolgens wat sneeuw uit zijn haar, zodat ze zijn hele kapsel in de war brengt.

‘Wat een verrassing! Ben je hier vanwege de moord op die Roemeense?’

‘Goed geraden.’

‘Kom snel binnen, kom snel binnen. Kevin is nog op school. Heb je al gegeten?’

Besana schudt zijn hoofd. Sinds hij alleen is, eet hij ’s avonds vaak kant-en-klaarmaaltijden die je in de pan moet opwarmen, *tagliatelle ai porcini* of *pollo alla diavolo*. Bereidingstijd: tien minuten. Het idee van een bord echt klaargemaakt warm eten ontroert hem bijna.

‘Ik ook niet. Kom, ik maak een bord pasta met wat er in huis is.’

‘Dank je.’

Zijn ex-schoonzus heeft een knap gezicht dat veel op dat van Marina lijkt, maar ze is enorm uitgedijd. Haar hele leven draait inmiddels om eten. Het enige onderwerp waar zij en haar man nog over praten, zijn de restaurants waar ze nog een keer heen moeten. Hij vond het onverdraaglijk dat als hij hen in het weekend bezocht, zij iedere keer weer twee kilo bleek te zijn aangekomen.

‘Is een bord *spaghetti alla carbonara* goed?’

‘Mmm,’ antwoordt Besana terwijl hij tussen het etnische meubilair in de woonkamer door loopt. Alsof dat lullige woninkje in de provincie Bergamo een koloniaal huis op Bali of Malindi was.

‘Ik heb je zoon gezien, vorige week zondag,’ zegt zij terwijl hij de keuken binnenkomt.

‘Geluksvogel,’ antwoordt Besana.

‘Dat moet je niet zeggen.’ Rosa dekt de tafel snel met placemats die nog vies zijn van het ontbijt, met een uitgedroogde cornflake in één hoek en een kloddertje jam in het midden.

‘Marina verzint altijd een of ander excuus zodat ik hem niet kan zien,’ zegt Besana.

‘Dat is niet waar, het is niet haar schuld.’ Rosa doet olie in een koekenpan om het spek aan te bakken. ‘Maar Jacopo is geen kind meer, hij wil in het weekend liever bij zijn vrienden zijn. Hij is zeventien, dat is normaal.’

‘Het zal wel,’ antwoordt Besana terwijl hij de koelkast opent alsof hij thuis is.

‘Zoek je een biertje? Die staan beneden, in de *tavernetta*.’

Besana heeft een hekel aan *tavernetta*’s, maar voor een koud biertje is hij bereid om alles te doen.

Als hij terugkomt in de keuken, is Rosa de eieren aan het kloppen en heeft ze gedekt voor drie.

‘Giorgio heeft net gebeld, hij komt thuis voor het middageten. Hij vindt het leuk om je te zien.’

Besana glimlacht. Mooi. Hij hoeft niet eens om een gunst te vragen. Hij kan zelfs doen alsof hij echt alleen maar is langsgekomen om even gedag te zeggen, want het onderwerp zal vanzelf wel ter sprake komen. Uiteindelijk is dat de reden dat hij hier is. Giorgio zal hem ongetwijfeld gaan vragen waar hij op dit moment mee bezig is.

‘Ik had echt zin in carbonara,’ zegt hij.

‘En ik om even met je te praten,’ antwoordt Rosa terwijl ze zich omdraait. ‘Je laat nooit iets van je horen.’

‘Werk,’ mompelt Besana.

‘Weet ik, weet ik. Maar ik wilde je gaan bellen. Weet je, ik maak me een beetje zorgen om Marina. Ze lijkt me niet zo gelukkig met die vent.’

Besana haalt zijn schouders op.

‘Waarom ga je niet ’s bij haar langs? Met een of ander smoesje, weet ik het, de vakantie van Jacopo of zo.’

Besana schudt zijn hoofd, hij heeft weinig zin om het erover te hebben.

‘We hebben alleen nog maar contact via sms,’ antwoordt hij.

11 december

Giorgio komt buiten adem binnen, hijgend. Hij moest een oudere man helpen met het omleggen van zijn sneeuwkettingen. Hij was schuin op de weg komen te staan en er kon niemand meer langs.

‘Het is een gekkenhuis daarbuiten. Het lijkt wel of de winterbanden nog niet zijn uitgevonden.’ Hij legt een hand op Besana’s schouder. ‘Ouwe jongen, je hebt echt een lekker weertje meegenomen, hè?’

Rosa, zoals altijd vrolijk – een goed karakter, denkt Besana, in tegenstelling tot haar zuster – zegt dat ze aan tafel kunnen.

‘De pasta is klaar en nu wil ik echt álles horen over die moord,’ zegt ze.

Besana glimlacht tevreden. Hij kan ook de hele inleiding overslaan, wat een mazzel.

‘Vraag maar aan je man, die weet er vast meer over dan ik,’ antwoordt hij.

Giorgio praat met zijn mond vol. Hij heeft een heleboel goede eigenschappen, maar manieren vallen daar niet onder.

‘Echt iets afschuwelijks. Het lijken van die rustige plekken, maar iedere maand wordt er wel iemand vermoord. En wie niet dood wordt gevonden, verdwijnt. Maar deze geschiedenis heeft iedereen geschokt. Arm kind. Echt een monster, degene die haar dit heeft aangedaan.’

Rosa is helemaal opgewonden en wil er meer over weten.

‘Vertel het allemaal even rustig.’

Haar man schudt zijn hoofd en maakt zijn bord schoon met een stukje brood.

‘Zullen we niet eerst even eten?’

Zij gebaart van niet, ze is veel te nieuwsgierig.

‘Nou ja, ze hebben haar als een varken opengesneden en haar ingewanden eruit gehaald. Aangezien ze geen varken was, maar een aantrekkelijk meisje van tweeëntwintig jaar met alles erop en eraan,

hebben ze ook nog gemeend om haar genitaliën mee te moeten nemen.'

'Waarom praat je in het meervoud?'

'Omdat een dergelijke slachtpartij aan een satanssekte doet denken.'

'Ja, dat heb ik ook gehoord en opgeschreven,' bevestigt Besana.

'Maar dat is nog niet alles,' voegt Giorgio er peinzend aan toe.

'Want?'

'Want er is sprake van kannibalisme. Er zijn ook happen uit haar genomen.'

'O mijn god!' roept Rosa uit terwijl ze haar hand voor de mond slaat.

Besana spitst zijn oren. Dat van die beten wist hij nog niet.

'Groepskannibalisme? Wil je beweren dat ze DNA-sporen vertoont van degene die een hapje van haar heeft genomen?'

'Niks hapje. Wie het ook is geweest, hij heeft een heel stuk been opgegeten,' antwoordt Giorgio. 'Maar hoe dan ook, ja, in die richting zoeken we.'

'Toch raar,' overweegt Besana. 'Een sekte opereert behoedzamer, die laten niet zulke duidelijke sporen achter. Ze zijn een beetje onvoorzichtig, vind je ook niet?'

Giorgio schept nog een keer op.

'Een sekte, dat móét wel. Ook vanwege die spelden die ze op een steen hebben aangetroffen, die moeten ook iets betekenen.'

Besana krijgt kippenvel: 'Spelden?'

'Ja, tien stuks. Rond om een steen geschikt. Het moet een soort rite zijn.'

'Nog andere opvallende dingen?'

'Nou, de mond zat vol met aarde.'

Besana schiet overeind.

'Sorry, maar ik moet dringend iemand bellen.'